

РЕШЕНИЕ

№ 957

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9134** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно по чл. 63 ал. 1 пр. 2 от ЗАНН вр. чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с адрес: [населено място],[жк], [улица], чрез юрисконсулт Ш. Х. срещу Решение № 161401 от 27.07.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 129-ти състав по НАХД № 5229/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006647/24.03.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. с чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се развиват съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалноправните разпоредби. Сочи, че са били налице трудовоправни, а не гражданскоправни отношения. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърдени наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът чрез юрк. М., която поддържа жалбата. Ответникът - [фирма], редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв. М. оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като законосъобразно и постановено при спазване на процесуалните правила. Представя

писмена защита. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София- град, V касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна СРС е приел за установено следното: при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, на 28.01.2020 г., около 16.50 часа, на място в обект: офис 16 в Бизнес център „Е.“, находящ се в [населено място], [улица], ет.4, стопанисван от [фирма] е било заварено лицето К. Г. С., което оперирало със сметка за онлайн търговия с финансови инструменти, като за това използвало предоставените му компютър, монитор, клавиатура, работен стол и бюро. Проверката била извършена от служители на ДИТ – С.. По време на проверката, на К. С. била предоставена декларация, която той попълнил, като посочил, че е служител на [фирма] и работи в обекта от 01.03.2016 г. като „трейджър“, че няма сключен трудов договор, а има сключен граждански договор с фирмата. В графата за работно време е посочил „от 15:00 до 23:00 часа“, като почивни дни е посочил „събота и неделя“, а в графата за трудово възнаграждение е посочил „процент от изкарана сума“. Лицето е отказало да бъде обявено съществуване на трудово правоотношение между него и [фирма], по реда на чл.405а от КТ.

На 05.02.2020 г. в ДИТ – С. е бил представен договор за услуги от 26.04.2016 г., сключен между К. С., наричан за краткост „търговец“ и [фирма], представлявано от Ф. Д. М., наричано за краткост „Мениджър“.

След запознаване и преглед на клаузите на договора, било прието, че със същия не е уговорено постигането на конкретен резултат, който да бъде ограничен със съответните параметри и обем, а е уговорено престиране на работна сила. Клаузите на т.1.1., т.5.1. и т.5.6. от договора били приети, че съдържат характеристиките на трудово правоотношение.

За резултатите от така извършената проверка е бил съставен Протокол за извършена проверка изх. №ПР 2004242 от 18.02.2020 г. и същият е предявен и връчен на управителя на [фирма] на 18.02.2020 г. На същата дата, срещу дружеството е бил съставен и АУАН №22-006647 за това, че в качеството му на работодател е приело К. Г. С. да извършва трудова дейност без да е оформил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови, въз основа на сключен с него трудов договор в писмена форма – нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че от събраните в хода на производството доказателства се установява, че С. при престирането на неговия труд не е бил задължен да спазва определен ред и дисциплина, още по- малко работно време, уговореното му възнаграждение било „свободно“ уговорено, както и че отношенията му с дружеството не е следвало действително да бъдат уредени чрез сключване на трудов договор. В тази връзка и при тези мотиви, въззивният съд е отменил оспореното наказателно постановление.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 от КТ. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. И при трудовия договор, и при договора за изработка по чл.258 – 269 ЗЗД, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила – жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. По гражданския договор се дължи постигане на определен трудов резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя - на установен трудов ред и трудова дисциплина. При анализа на събраните доказателства съдът намира, че по своя характер и белези правоотношението между посочените страни е граждански /облигационен/ - с него е уговорен продукт от работната сила, а не престацията на работна сила. Това е видно от начина, по който са формулирани задълженията на изпълнителя по него и заплащането.

Видно от споменатите точки по-горе от договора / т.1.1., т.5.1. и т.5.6./ не е предвидено конкретно работно време, а е посочено, че Търговецът сам установява своите собствени часове на опериране със Сметката за търговия. Също и че не може да се направи извод за това, че след като „Мениджърът“ е предоставил на „Търговеца“ техника, за временно ползван, с която да оперира със Сметката за търговия и е предвидено при увреждане на същата Търговецът да носи отговорност за това, като е задължен да възстанови вредите, се касае неминуемо за трудово правоотношение. Такива характеристики, както бе посочено по-горе може да има и договорът за услуга и договорът за изработка. Договорът за изработка по дефиниция се сключва с оглед личността на изпълнителя и в практиката обикновено тези договори се сключват с оглед специфичните качества и умения на изпълнителя, както е в случая.

Сключеният между [фирма] като работодател и К. С. не притежава изрично посочените чл.66 от КТ реквизити.

Предвид изложените мотиви касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на направените по делото разноски, съдът намира същото за основателно. В конкретния случай, още по делото пред СРС са претендирани разноски в размер на 550 лв., като е представен договор за правна защита и съдействие. Пред настоящата инстанция отново се претендира възнаграждение в размер на 550 лв., като е представен също представен договор за правна защита и съдействие. Съдът, с оглед направеното възражение за прекомерност от процесуалния представител на ответника, намира същото за основателно. Видно е, че за двете инстанции се претендира общо заплатено възнаграждение в размер на 1100 лв., което не съответства на правната и фактическа сложност на делото. При определяне на размера на това възнаграждение, съобразно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като се отчете размера на санкцията от 3000 лв. би се дължало възнаграждение в размер на 400 лв., което е близко до договореното такова в размер на 550 лв. без ДДС, което обаче следва да се начисли съобразно § 2а от ДР на Наредба № 1. При това положение, съдът намира че следва да се присъди изцяло възнаграждението за въззивната инстанция с оглед и факта, че там са проведени няколко съдебни заседания и са събирани доказателства, но за касационната

инстанция следва да се определи възнаграждението, съобразно чл. 18, ал. 3 от Наредба № 1 или за двете инстанции общо присъдената сума е 800 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, V касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 161401 от 27.07.2020 г. постановено по НАХД № 5229/2020 г. на СРС, НО, 129 състав.

ОСЪЖДА дирекция „Инспекция по труда"- [населено място] да заплати на [фирма] направените по делото разноски за двете инстанции общо в размер на 800 (осемстотин) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: